

CREC EN L'ESPERIT SANT

per BRUNO FORTE

«Us convé que me'n vagi, perquè si no me'n vaig, no us vindrà el Consolador; en canvi si me'n vaig, us l'enviaré»: amb aquestes paraules Jesús sembla indicar que el compliment de les promeses de Déu es realitza en el do de l'Esperit Sant. Sense l'Esperit, que ha davallat sobre Crist i des d'ell ha estat difós sobre tota carn, la salvació de l'home quedaria incompleta: l'abisme que ens separa en el temps dels esdeveniments pasquals quedaria no cobert, i el mateix Jesús quedaria reduït a un esplèndid model, lluny de nosaltres, però no seria el Vivent en nosaltres i per nosaltres. El Consolador actualitza l'obra de Crist, fent-la present i operant en la varietat de la història humana: ell és *l'Esperit de veritat*, és a dir, l'Esperit de la fidelitat de Déu, que abasta les diverses situacions històriques i les redimeix totes amb el seu amor transformant i vivificant. [...]

En l'Esperit, Déu surt de si mateix per crear l'altre i vivificar-lo per la força del seu amor. En l'Esperit recondueix a ell, tot el que està lluny d'ell. L'Esperit obre el cor del Déu trinitari al món dels homes, fins a fer possible l'entrada del Fill en l'exili dels pecadors, i unifica tot el que està dividit, fins al suprem compliment de la reconciliació pasqual. L'Esperit és do que allibera i és amor que uneix. I així és vist en els diversos aprofundiments del misteri per part de les dues grans tradicions teològiques de l'Orient i de l'Occident:

Segons la saviesa de l'Orient, l'Esperit és *l'èxtasi de Déu*, aquell en el qual el Pare i el Fill surten de sí per donar-se en l'amor. La revelació ens testimonia que, cada vegada que Déu surt de si mateix, ho fa en l'Esperit: així és en la creació («L'Esperit de Déu aletejava sobre les aigües»; així en la profecia («Abocaré el meu Esperit sobre els meus servents i les meves serventes i profetitzaran»); així en l'Encarnació («L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra»); així en l'Església, sobre la qual davalla l'Esperit Sant en la Pentecosta («Rebreu la força de l'Esperit Sant, que vindrà sobre vosaltres i em sereu testimonis»). L'Esperit és «Déu com pura emanació, Déu com emanació d'amor i de gràcia» i, precisament per això, és Esperit creador, que omple els cors dels fidels, és el Paràclit (defensor), que socorre i conforta, és el do del Déu altíssim, la font viva, el foc, la unció espiritual (com canta l'Església en el *Veni, Creator Spiritus*).

En l'Esperit Sant, Déu estima els allunyants, els darrers, els que ningú estima. Per això l'Esperit és el «pare dels pobres» (com l'invoca el *Veni, Sancte Spiritus*), d'aquells que no tenen altra esperança que l'amor sorprenent i creador de Déu. Per això és la joia i el consol del cor del qui creu, la certesa de la fidelitat divina en els camins foscos que tenim al davant, l'ànim per caminar cap al desconegut, embolcallat en la promesa de Déu. En l'Esperit l'èxode de l'amor de Déu suscita l'èxode del cor de l'home, sortir d'un mateix per anar vers l'altre.

Segons la saviesa de l'Occident l'Esperit és el vincle de l'amor etern, el que uneix el Pare i el Fill: «Mira, són tres: l'Amant, l'Amat i l'Amor» (sant Agustí). En aquesta llum es pot dir que ell procedeix del Pare i del Fill en el lligam del seu amor rebut i donat, *lloc* i força de l'etern diàleg de la caritat. Amor personal en Déu, l'Esperit uneix els creients amb el Pare i entre ells: és ell el qui omple els cors de la gràcia que ve de dalt; i és ell el qui infon en nosaltres l'amor de Déu gràcies al qual som fet capaços d'estimar. El Consolador uneix no sols el temps a l'eternitat, sinó també el present al passat i al futur: Ell actualitza els esdeveniments salvífics en la memòria eficaç del misteri celebrat i viscut: «L'Esperit Sant que el Pare enviarà en el meu nom us ho ensenyarà tot i us farà recordar el que jo us he dit».